

ИЗЪ КИТАЙ

Кой отъ насъ не е виждалъ, какво е това огледало?

Но по свѣта има още народи, които сж толкова прости, че не знаятъ и не сж виждали никога огледало! Такива хора има, напримѣръ, въ гънкитѣ на китайскитѣ планини и изъ пустинитѣ тамъ.

Разказватъ, че единъ китаецъ отъ непристѣпнитѣ планини разбогатѣлъ и решилъ да слѣзе въ нѣкое близко градче, за да си накупи нѣкои нѣща за въ кѣщи. Той пѣтувалъ дълго време и най-после пристигналъ въ градчето. Искало му се много да подари нѣщо на жена си и той обяснилъ на продавача своето желание.

Продавачътъ решилъ, че най-подходяще е да поднесе на жена си огледало и убедилъ купувача да му продаде едно малко огледало, за

което му взелъ много пари.

Китаецътъ не се зачудилъ, че му взематъ толкова много пари, защото, като се погледналъ въ огледалото, видѣлъ тамъ своя портретъ и си рекълъ:

— Жена ми много ще се зарадва, че ще ме гледа, когато си пожелае, въ това огледало!

Поставили подарѣка въ една кутия, и китаецътъ го занесълъ въ кѣщи. Като го подалъ на жена си, казалъ ѝ, че е донесълъ своя портретъ за споменъ. Жената отворила кутията и погледнала въ огледалото. Тя извикала отъ очудване, като видѣла вътрѣ себе си.

— Но това съмъ азъ, ти си донесълъ моя портретъ! — казала тя.

Мжжътъ не повѣрвалъ, погледналъ въ кутията и казалъ:

— Не, това е моя портретъ! — Препирали се дълго,